

„Du slaar dig for dit Bryst og takker Gud, at du ikke er som visse andre Syndere. Herregud, denne stakkels Rest af vor Stolt-hed, skal nu ogsaa den mistæneliggøres? Jeg har ganske vist selv engang været revolutionær paa det Punkt, men jeg er med Aarene bleven mere nøgtern. Mit Syn paa Menneskene bliver i det hele mere og mere gammeldags. Om det saa er foragtede Ting som Ordner og Titler, begynder jeg at begribe saadanne Naragtigheders Betydning for Menneskehedens Vel. Ganske sær-lig har vistnok det danske Folk ikke Raad til at ofre noget af, hvad der kan tjene til Spore for „Kraftudviklingen“ — et Ord, du i gamle Dage idelig førte i Munden, og som jeg selv er kom-men til at holde af. Dersom jeg var Digter, vilde jeg skrive Sange til dens Pris. Og dersom jeg var Præst (med eller uden Præstekrave), vilde jeg udslette Forfængeligheden af Menneske-nes Synderegister, der jo er tilstrækkelig langt endda.“

*

*

*

Nogle Dage efter, at Pastor Blomberg og hans Datter havde været paa Kærsholm, foreslog Hofjægermesterinden at lægge den sædvanlige Eftermiddagsudflugt om ad Bøstrup for at gøre Præstefamilien et Genbesøg. Per havde ikke rigtig Lyst til dette Besøg, men gjorde dog ingen Indvendinger. Ogsaa Hofjæger-mesteren lovede at følge med; men da Vognen holdt for Døren, undslog han sig alligevel. Han havde igen faaet et Anfald af sin Tykblods-Melankoli, og hans Kone havde haft Brug for al sin Behændighed for nogenledes at dække over hans ondsindede Lunefuldhed.

Per var i Forvejen gennem Forvalterens Fortællinger bleven forberedt paa disse pludselige Stemningsomslag hos sin Vært. Alligevel var han lidt i Tvivl om, hvorledes han skulde opfatte dennes skulende Blikke. Han begyndte at ængstes for maaske at have misbrugt Familjens Gæstfrihed, og han benyttede nu Køreturen til at føle sig for hos Hofjægermesterinden. Men denne erklærede rent ud, at dersom han tænkte paa at rejse